

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344283904.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Alt var som malet i Bleggraat og Sort, og Modsætningen mellem Marmorets skælvende Bleghed og det stadig tættere Mulm blev efterhaanden større. Billedstøtterne var som hvide, skønne Sjæle, der plettede Natten og hævede sig op mod en Uendelighed, lys som de selv. Og der var faa Steder, hvor det faldt én saa let, eller hvor man mærkede saa lidt til det, at man ventede, som ved dette Bassin med dets Marmorrand. Omgivet af al den Kunst, der syntes anbragt ved et lykkeligt Lune saa nemt og paa sin rette Plads, følte man sig ikke længer under Livets plagsomme Nødvendighed, følte man sig ikke mere besværet af Uro og Ønsker. Hvorfor pine sig med Uvished - naar man jo ganske simpelt kunde lade være med at ønske? Man kunde jo gaa, som man kom, det var jo netop *det*, man følte her som over alt i Paris - denne By for Frihed og Afvexling. Hvis man havde ventet forgæves - hvad saa? Thi til syvende og sidst beroede éns Lykke jo ikke paa noget ydre, men paa det Spil af sælsomme Instrumenter, som fyldte én.